

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО ЗА РАТНЕ
ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ.бр.3/09
31.03.2010.године
Београд
ДК/МС

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
-Одељење за ратне злочине-

БЕОГРАД

На основу чл.265. ст.1. у вези чл.46. ст.2. тач.3. Законика о кривичном поступку и чл.3. и чл.4. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

СТАНКА ВУЈАНОВИЋА, син Бранка и Љубице, рођ.Поповић, рођен 30.11.1959.године у Вуковару, ЈМБГ 3011959303226, Србин, држављанин Србије, аутолимар, ожењен, отац двоје деце, настањен у Земуну, ул.Л.Мамузића бр.21, налази се у притвору Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине у предмету бр.К.В.4/2006, осуђиван према изводу из КЕ,

Ш Т О Ј Е:

Дана 14.09.1991.године, у поподневним часовима, у Вуковару у тадашњој Републици Хрватској у саставу бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), као припадник Територијалне одбране (ТО) Вуковара, која је била у саставу тадашње Југословенске Народне Армије (ЈНА), кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је у том региону постојао, а није имао карактер међународног сукоба, између ЈНА, ТО и

добровољачких састава с једне стране и јединица Министарства унутрашњих послова (МУП) Хрватске, Збора народне гарде (ЗНГ) и добровољаца са друге стране, противно чл.3. ст.1. тач.1а). IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949.године („Службени лист ФНРЈ“, бр.24/50) и чл.4. ст.1. и ст.2. тач.а) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), („Службени лист СФРЈ“, Међународни уговори бр.16/78) према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима или су престала да учествују у непријатељствима, у односу на која се мора поступати у свакој прилици човечно, вршио убиства и насиље над њиховим животом и здрављем,

тако што је:

униформисан и наоружан, заједно са НН униформисаним и наоружаним мушким лицем, у ул. II Конгреса КПЈ бр.32, ушао у подрум куће породице Север, из кога је уз претњу дугим ватреним оружјем, извео мушкарце – ошт.Ивана Севера и ошт.Адама Лукетића, а поменуто НН лице наредио да остане испред врата подрума и не пушта напоље ошт.Блаженку Север, са којом су у подруму биле и ошт.Рожа Лукетић и ошт.Марија Котреба, након чега је у подрумској гаражи са више хитаца из ватреног оружја лишио живота ошт.Ивана Севера и ошт.Адама Лукетића, а када је ошт.Блаженка Север, чувши пуцње, кренула да изађе из подрума, поменуто НН лице је, да би спречило њен излазак, бацило ручну бомбу која је експлодирала, којом приликом су од распрснутих делова бомбе, ошт.Рожа Лукетић и ошт.Марија Котреба задобиле бројне телесне повреде, којима су подлегле на лицу места, док је ошт.Блаженка Север задобила тешке телесне повреде опасне по живот у виду губитка левог ока, прелома леве лактице, прелом костију леве шаке са трауматском ампутацијом левог кажипрста и прелом десне рамењаче са оштећењем живаца горњих удова и оштећењем чула слуха,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ).

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред тим судом закаже и одржи главни јавни претрес, на који да се позову:

I- Тужилац за ратне злочине.

II- Оптужени: Станко Вујановић, кога привести из притвора Вишег суда у Београду.

III- Бранилац оптуженог.

IV- Законски заступник иза пок.Адама и Роже Лукетић, њихова кћи Мира Патковић, из Вуковара, ул.Ватрослава Лисинског бр.2А.

V- Сведокиња ошт. Блаженка Север из Иванеца, ул.Мирка Малеша бр.12.

VI - Сведок Слободан Загрецки, из Вуковара ул.Савезне Републике Њемачке бр.205.

VII -Вештак Др.Ђорђе Алемпијевић.

Да се у доказном поступку прочитају:

Исказ ошт.Блаженке Север од 02.08.2002.године дат истражном судији Жупанијског суда у Вуковару у предмету тог суда бр.Кио.53/01, и да се изврши увид у спис истог суда бр.К.23/03, да се прочита целокупна медицинска документација о задобијеним повредама и лечењу ошт.Блаженке Север, обдукциони записник, потврда о смрти и смртни лист пок.Ивана Севера, извод из МКУ за пок.Марију Котребу, извештај о ексхумацији и протокол о обдукцији за пок.Адама Лукетића и пок.Рожу Лукетић, да се изврши увид у приложену фотодокументацију и осталу документацију приложену списима.

Да се прочита налаз и мишљење вештака судске медицине.

Да се прочита извод из КЕ за оптуженог по месту рођења.

Образложење

Постојање кривичних дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. ст.1. КЗ СРЈ, у време, на месту и на начин како је то приказано у изреци оптужнице и кривична одговорност окривљеног за извршење овог кривичног дела, утврђује се резултатима спроведене истраге.

Дајући своју одбрану током истраге, окривљени негира извршење кривичног дела. У односу на своје војно ангажовање, истиче да није био припадник ТО Вуковар, јер ТО у то време није ни постојала. Радило се о самоорганизовању људи, способних да носе оружје и да се боре, међу којима је био и он. Дана 14.09.1991.године, заједно са припадницима ЈНА, учествовао је у акцији која је имала за циљ деблокаду касарне. Током напада на куће из којих су усташке снаге пружале отпор, било је и убацивања бомби кроз прозор и

подруме, а затим се упало у објекте. Тврди да тог дана није улазио у било коју кућу са подрумом, нити је било ко у његовом присуству бацио бомбу међу цивиле. Не познаје никог од оштећених и не зна зашто га терете за нешто што није учинио.

Оваква одбрана окривљеног је неоснована, у супротности је са предложеним доказима и усмерена је на избегавање кривичне одговорности.

Из исказа једине преживеле особе у овом догађају, сведокиње ошт.Блаженке Север, произилази да је управо опт.Станко Вујановић, тога дана наоружаним дугим ватреним оружјем, у војничкој униформи, са још једним наоружаним млађим НН војником, ушао у подрум њихове куће. У подруму је тада било укупно 5 лица. Уз претњу ватреним оружјем наредио је мушкарцима Ивану Северу и Адаму Лукетићу да изађу ван, а овом НН војнику да остане испред врата и да не дозволи млађој жени (што се односило на Блаженку Север) да изађе напоље. Затим је повео Адама Лукетића и Ивана Севера према гаражи, где их је ликвидирао. Када је, чувши пуцње, Блаженка Север покушала да изађе из подрума, поменути НН војник је да би спречио њен излазак, активирао бомбу од чијих распрснутих делова је дошло до усмрћивања Марије Котребе и Роже Лукетић, као и тешког рањавања Блаженке Север. Сведокиња ошт. од раније познаје оптуженог и нема никакве дилеме око његовог идентитета.

У исказу сведокиње ошт., уклапа се и исказ сведокиње Мире Патковић која је изнела своја сазнања о погибији њених родитеља у кући породице Север.

Из налаза и мишљења вештака судске медицине, утврђен је механизам повређивања ошт., односно начин усмрћивања покојних, којим се потврђује исказа сведокиње ошт.

Из резултата спроведене истраге произилази основ за закључак да је у јесен 1991.године, на подручју тога дела Хрватске у тадашњој СФРЈ, постојао оружани сукоб између снага ЈНА, у чијем су саставу биле јединице ТО Вуковара и добровољачки састави с једне стране и хрватских оружаних формација у чијем су саставу биле јединице МУП-а Хрватске, ЗНГ и добровољци са друге стране.

Овај сукоб није имао карактер међународног сукоба, пошто је Република Хрватска од међународне заједнице призната као самостална држава током 1992.године.

Из списка предмета произилази да је окр. као припадник ТО Вуковара, чинио једну од страна у конкретном сукобу и самим тим био у обавези да се придржава правила Међународног ратног права.

Наиме, опуномоћеници влада земаља заступаних на Дипломатској конференцији одржаној у Женеви од 21.4. до 12.8.1949.године у циљу израде Конвенције о заштити грађанских лица за време рата, споразумели су се и обавезали на поштовање Конвенције у свакој прилици. Одредбама Конвенције, предвиђено је, да је у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница, свака страна у сукобу дужна је да према лицима која непосредно не учествују или су престала да учествују у непријатељствима, поступа у свакој прилици човечно. У том циљу забрањено је према таквим лицима вршење убиства и наношење повреда телесног интегритета.

Из поменутог Допунског протокола, произилази посебна заштита цивилног становништва у смислу међународног хуманитарног права као и да је према цивилима забрањено вршење насиља над њиховим животом и здрављем, нарочито убиство и окрутно поступање.

Међутим, оптужени таква њихова права није поштовао, већ је кршећи одредбе наведене Конвенције и Допунског протокола, према ошт. вршио убиства и насиље над њиховим животом и здрављем.

Имајући у виду да су радње описане поменутом Конвенцијом и Допунским протоколом уз исту, инкриминисане и домаћим законодавством након ратификације, окр. је на представљени начин извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. ст.1. КЗ СРЈ, које дело спада у кривична дела против човечности и међународног права.

Урачунљивост окр. ни на који начин није доведена у сумњу.

Ово кривично дело окр. је учинио са директним умишљајем, јер је био свестан свог дела и хтео његово извршење.

Имајућу у виду напред изнето, налазим да прикупљени подаци који се односе на кривично дело и оптуженог као извршиоца истог, пружају довољно основа за подизање ове оптужнице.

ТУЖИЛАЦ
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић

Владимир Вукчевић